

Tanaka felméréje

Írta: Lucy Stevenson Ewell
(Igaz történet alapján)

Ez a történet Zimbabweben játszódott.

Tanaka mély levegőt vett, miközben a tanára kiosztotta a diákoknak a leosztályozott felméréiket. Bár ez csak próbavizsga volt, izgult a pontszámai miatt.

Ez volt Tanaka utolsó éve az általános iskolában, és sok vizsga várt rá. A matek- és a természettudományi dolgozatok mellett még nyelvi felméréket is kellett írnia. Zimbabweben angolul és sonául tanultak írni és beszélni. A sona nyelv volt Tanaka számára a legnehezebb.

„Tessék, Tanaka!” Tanaka tanára átnyújtotta neki a pontszámait. Jó pontszámot ért el matekból! És az angol is elég jól sikerült. Aztán Tanaka meglátta a sona nyelvből elért pontszámait, és összerándult a gyomra. Egyáltalán nem sikerült jól!

Tanaka hazafelé sétálva végig lógatta az orrát.
„Mi a baj?” – kérdezte Anya.
„Rossz jegyet kaptam a sona próbavizsgámra – felelte Tanaka. – Mindig is rossz voltam a sona nyelvből. Mi lesz, ha nem megyek át az igazi vizsgán sem?”
Anya leült Tanakával. Megnézte az osztályzatait.
„Úgy tűnik, többet kell gyakorolnod.”
Tanaka felnyögött.
„Mi lenne, ha elhatároznád, hogy dolgozol a sona nyelvtanodon?” Anya elővette Tanaka *Kalauz*

Tanaka imádkozott, hogy a szorgalmas munkája kifizetődjön.

gyermeknek füzetét. Aztán felolvasta a szentírást az első oldalon. „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.”* Rámosolygott Tanakára. „Jézus is apránként növekedett, és te is képes vagy rá.”

„Rendben – válaszolta Tanaka. – Szerinted Mennyei Atya segíteni fog nekem?”

„Tudom, hogy segíteni fog.”

Aznap este Tanaka elmondott egy imát. „Drága Mennyei Atyám! Kérlek, segíts átmenni a sona vizsgámon. Kérlek, segíts tanulnom és többet tudnom! Jézus Krisztus nevében, ámen.”

Tanaka hálás volt, amiért segítségért imádkozhatott. De azt is tudta, hogy szorgalmasan kell dolgoznia. Tanaka mindennap gyakorolta a sona nyelvtant.

A tanárai is korrepetálták. Néha azt kívánta, bárcsak inkább a barátaival játszhatna, vagy valami mást csinálhatna. De tovább gyakorolt.

„Olyan sokat fejlődött!” – dicsérte meg Tanakát a tanára.

Tanaka büszke volt magára, amiért szorgalmasan dolgozott.

Végül eljött a vizsga napja. Elmondott még egy imát, és Mennyei Atya segítségét kérte.

A tanár kiosztotta a felmérőlapokat a tanulóknak. Tanaka felvette a ceruzáját. Ahogy írni kezdett, meleg, békés érzés töltötte el. Tudta, hogy a Szentlélek az. Mennyei Atya megnyugtatta és segített neki.

Amikor elkészült a felméréssel, Tanaka izgatottan várta, hogy meséljen róla a szüleinek. Még nem tudta, hogy mi a pontszáma, de jó érzése volt. Minden tőle telhetőt megtett.

„Büszke vagyok rád” – mondta Anya.

„Köszönöm!” Tanaka elmosolyodott, és elővette a *Kalauz gyermeknek* füzetét, hogy újra elolvassa azt a szentírást. De egy apró részi megváltoztatott benne. „Tanaka pedig gyarapodék bölcsességben és testének állapotjában, és az Isten és emberek előtt való kedvességben.” ●